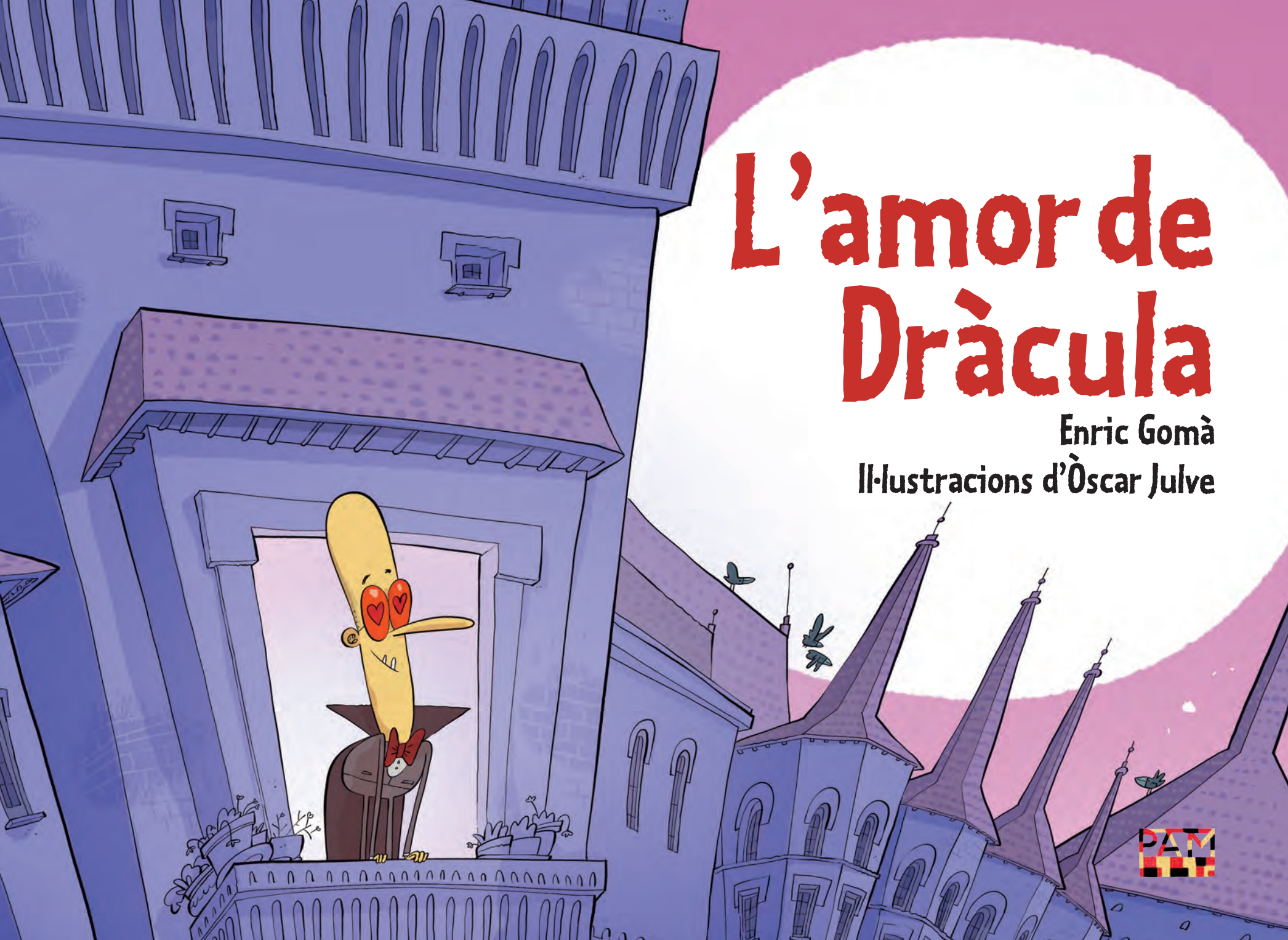

The background of the cover is a stylized illustration of a city at dusk or dawn. The sky is a gradient of pink and purple. In the foreground, a large, light blue building with a balcony is prominent. On the balcony, a tall, thin, yellow character with a long nose and heart-shaped eyes is looking out. The character is wearing a dark brown coat and a red bow tie. The building has several windows and a decorative railing. In the background, other buildings with spires and domes are visible, suggesting a European cityscape. The overall style is whimsical and cartoonish.

L'amor de Dràcula

Enric Gomà
Il·lustracions d'Òscar Julve

CONTES
DE POR-
PIXAR-SE
DE RIURE

L'amor de Dràcula

Enric Gomà

Il·lustracions d'Òscar Julve

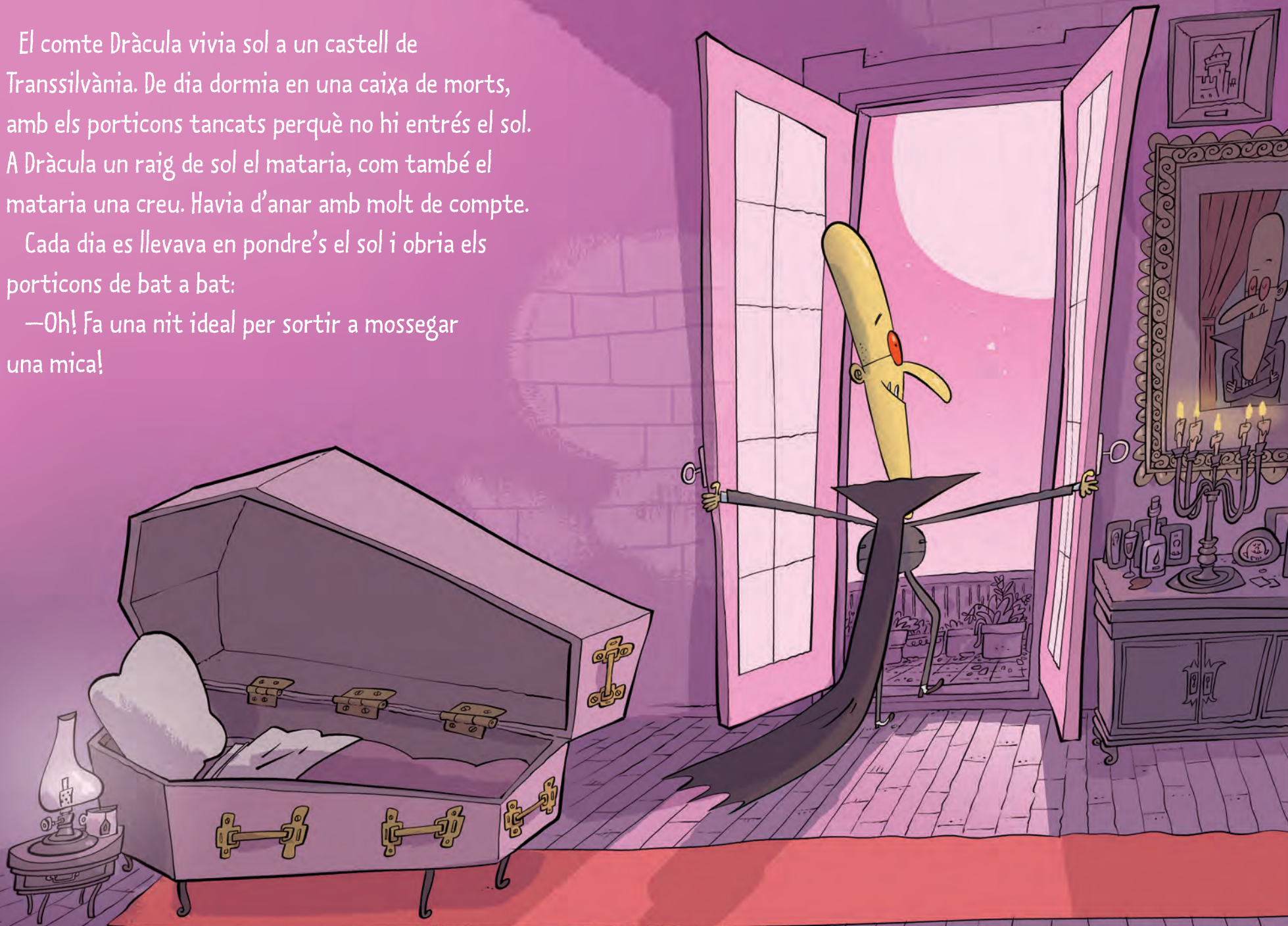

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

El comte Dràcula vivia sol a un castell de Transsilvània. De dia dormia en una caixa de morts, amb els porticons tancats perquè no hi entrés el sol. A Dràcula un raig de sol el mataria, com també el mataria una creu. Havia d'anar amb molt de compte.

Cada dia es llevava en pondre's el sol i obria els porticons de bat a bat:

—Oh! Fa una nit ideal per sortir a mossegar una mica!

Dràcula s'allisava la capa i es rentava els ullals amb pasta de dents. Perquè un dràcula com Déu mana no pot tenir la dentadura corcada, dents que ballen i genives irritades. Per a un vampir la salut dental és molt important.

Tot seguit Dràcula obria el balcó i sortia volant convertit en una ratapinyada.

Cada nit Dràcula recorria tot Transsilvània sobrevolant pobles, ciutats i masos per buscar colls llargs, llisos i nets, ideals per clavar-hi els ullals. Pageses, nobles, pastores, monges, qualsevol dona li estava bé. No s'aturava davant de res. Cada nit es bevia uns quants plats fondos de sang que xuclava dels colls de les dones i algunes vegades del dit gros del peu. En acabar s'eixugava els llavis amb una punta de la capa, com si fos un tovalló.

En unes atraccions ambulants, havia mossegat deu noies i la dona barbuda.

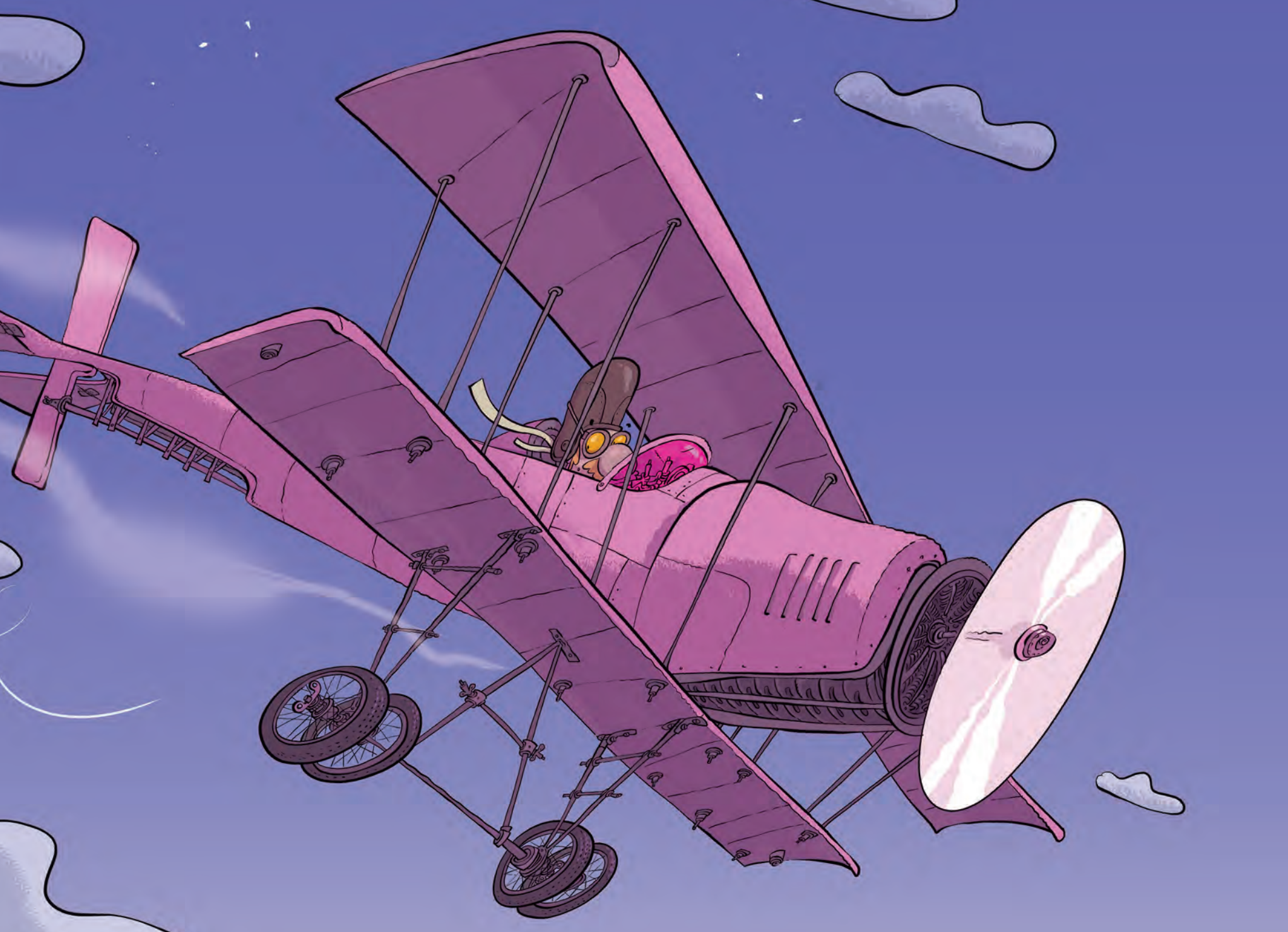
En un aquàrium, havia mossegat cinc amigues i un cavallet de mar.

En una xurreria, havia mossegat dues xurreres i una paperina de xurros amb sucre.

Totes aquelles pobres dones que Dràcula mossegava, després es tornaven vampires. Tot seguit també buscaven colls llargs, llisos i nets, ideals per clavar-hi els ullals. Dràcula n'estava molt satisfet. El seu nom despertava terror i angúnia a tot Europa.

Una nit sense lluna Dràcula va sortir a volar a la recerca de colls, com en tenia costum. Va volar estona i estona sense trobar-ne cap. Però tot d'una va sentir un soroll desconegut: un rum-rum de motor, acompanyat de molta pudor de benzina cremada. Va veure davant seu un gran ocell que giravoltava a l'aire amb acrobàcies estranyes. Ara amunt, ara avall, ara un bucle a l'esquerra, ara un altre a la dreta. Tenia un bec com una hèlix, una cua enlairada, dues ales sobreposades a banda i banda del cos i unes potes petites i rodones com rodes. Dràcula no se'n sabia avenir. L'ocell anava i venia com una cigonya boja i Dràcula havia de volar amb ziga-zagues perquè no l'envestís.

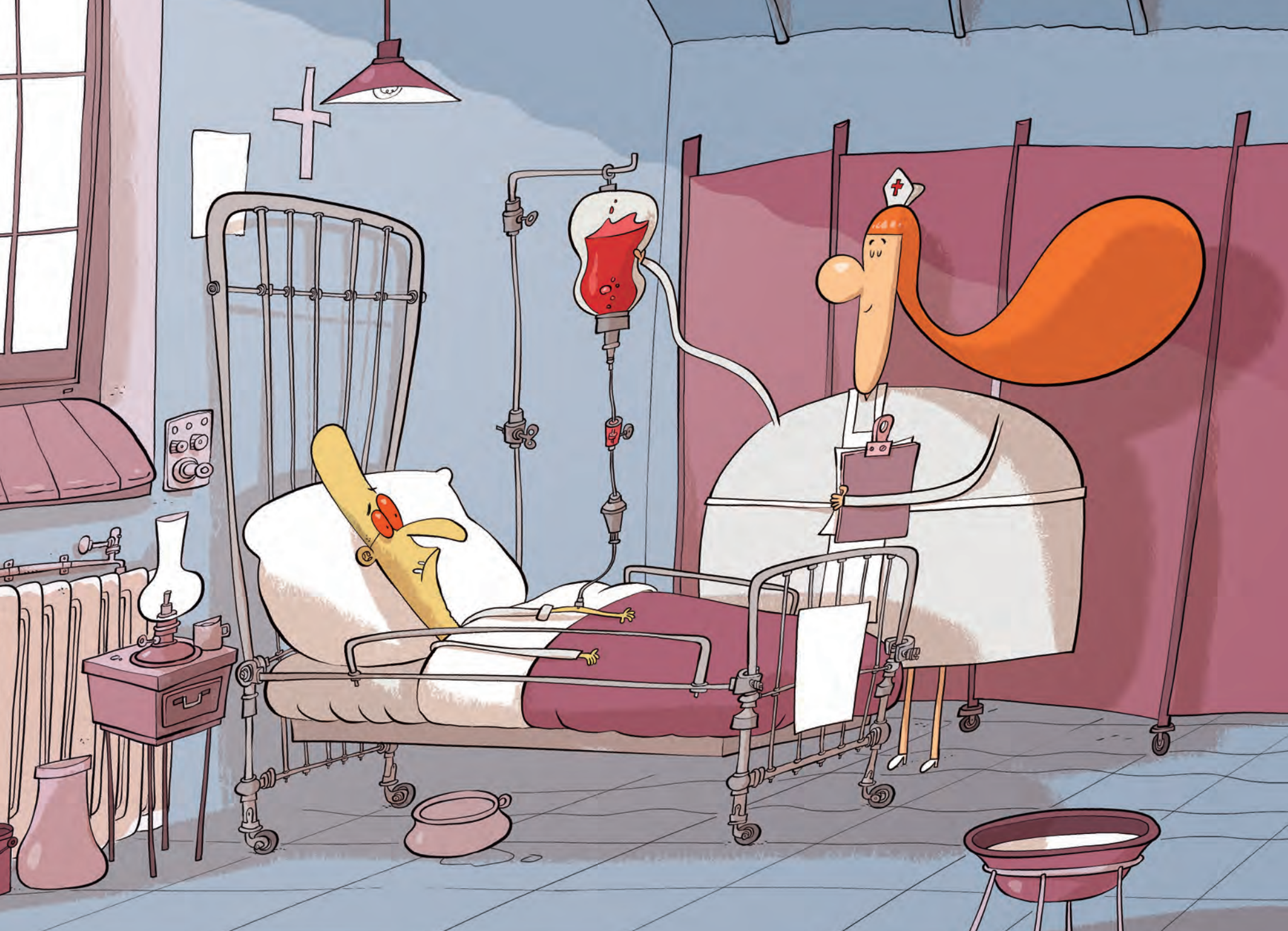

Tot d'una l'ocell va girar en sec, una ala va topar contra Dràcula i el va estabornir. Va caure a plom i es va estavellar en una gran font de pedra de Sibiu, una ciutat de Transsilvània. Va esclafar uns quants peixos vermells i va esquitxar tots els passejants. Una ambulància de cavalls el va recollir i se'l va endur a l'hospital de seguida.

Al cap d'una mica Dràcula va obrir els ulls i va veure que es trobava en una habitació pintada de blanc, dins d'un llit. Una infermera rossa i grassona el va saludar alegre:

—Bon dia, senyor Dràcula! Com es troba? Ha descansat? Em dic Florèntzia.

Dràcula va clavar els ulls afamats en el coll llarg, llis i net de la infermera Florèntzia.

—Haurà d'estar en dejú unes quantes hores. Encara li hem de fer unes proves.

—En dejú? Si tinc una gana que m'alça!

—Paciència, que és la mare de la ciència —va respondre la infermera—. Uix, gairebé s'ha acabat la bossa de sang! Ara n'hi vaig a buscar una altra!

La infermera Florència va sortir de l'habitació disparada. Dràcula va aixecar els ulls i damunt seu va veure una bossa de sang gairebé buida, penjada d'un pal amb rodets, connectada amb un tub i una via a una vena d'un braç.

—Apa! Una bossa de sang! Què és aquesta meravella?

Dràcula es va arrencar d'una estrebada la via de la vena, es va llevar a correu i va sortir descalç de l'habitació. Al passadís va veure com la infermera Florència s'esmunyia per una porta en què hi havia un cartell amb aquest avís: «Prohibit el pas. Només personal mèdic».

PROHIBIT
EL PAS
NUNCA
PERSONAL
PASAR

CONTES
DE POR-
PIXAR-SE
DE RIURE

CONTES DE POR PER PIXAR-SE DE RIURE

Com cada nit, el comte Dràcula es va llevar amb la intenció d'anar a buscar colls llargs, llisos i nets per mossegar. Aquell dia, però, les coses no li van sortir tal com ell s'esperava. Mentre volava convertit en una ratapinyada va patir un accident i el van portar a l'hospital, on va conèixer la infermera Florència. Quan ja estava a punt de clavar-li els ullals... la seva vida es va capgirar com un mitjó.

Publicacions de l'Abadia de Montserrat